

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

21 octombrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Petru Ursache,

Judecătorii – Petru Moraru și Ghenadie Nicolaev,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Comrat din 09 aprilie 2015, declarat de inculpatul

Curdoglo Dmitri Iuri, născut la 19 februarie 1991, originar și domiciliat r-nul Ceadâr-Lunga, s. Beșghioz, str-la Sadovaia, 1A.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 22.07.2014 - 30.12.2014;

Instanța de apel: 17.01.2015 - 09.04.2015;

Instanța de recurs: 02.07.2015 - 21.10.2015.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Ceadâr-Lunga din 30 decembrie 2014, *pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală*, Dmitri Curdoglo a fost condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, la 1 (unu) an închisoare, iar în temeiul art. 85 alin. (1) Cod penal, la pedeapsa nominalizată i-a fost adăugată în întregime pedeapsa neexecutată aplicată prin sentința Judecătoriei Comrat din 10 mai 2011, fiindu-i stabilită pedeapsa definitivă de 5 (cinci) ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

În conformitate cu art. 90 Cod penal, executarea pedepsei a fost suspendată condiționat, pe un termen de probă de 5 (cinci) ani.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, în fapt, a constatat că învinuitul Dmitri Curdoglo, într-o zi a lunii mai a anului 2014 (data și ora exactă nu au fost stabilite de organul de urmărire penală), pe ascuns a sustras din fâșia forestieră, situată aproximativ la distanța de 3 km de la marginea de sud-est a s. Beșghioz, r-nul Ceadâr-Lunga, 5 m³ de lemne „Salcâm”, costul unui m³ constituind 522 lei, prin ce a cauzat ÎS „Întreprinderea pentru silvicultură Comrat”, un prejudiciu material în sumă totală de 2610 lei.

3. ***Procurorul*** a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia în latura stabilirii pedepsei și emiterea unei noi hotărâri, prin care Dmitri Curdoglo să fie condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, la 2 (doi) ani închisoare, iar în

conformitate cu art. 85 Cod penal, la pedeapsa stabilită, să fie adăugată partea neexecutată a pedepsei aplicate prin sentința Judecătorei Comrat din 10 mai 2011, cu stabilirea pedepsei definitive 6 (șase) ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

În motivarea apelului, acuzarea a invocat dezacordul cu sentința pronunțată, considerând-o ilegală și pasibilă casării.

Astfel, procurorul a indicat, că potrivit prevederilor art. 85 alin. (3) Cod penal, pedeapsa definitivă în cazul unui cumul de sentințe trebuie să fie mai mare decât pedeapsa stabilită pentru săvârșirea unei noi infracțiuni și decât partea neexecutată a pedepsei pronunțate prin sentința anterioară a instanței de judecată, respectiv ținând cont de sentința Judecătorei Comrat din 10 mai 2011, inculpatului urma a-i fi aplicată o pedeapsă mai mare de 5 (cinci) ani închisoare.

La fel, a menționat că și aplicarea art. 90 Cod penal, în privința inculpatului este ilegală, deoarece în cazul săvârșirii infracțiunilor cu intenție aceasta este posibilă numai în cazul stabilirii pedepsei pe un termen de cel mult 5 (cinci) ani închisoare.

Procurorul a mai invocat, că instanța de judecată i-a aplicat inculpatului o pedeapsă extrem de blândă, care nu poate să asigure atingerea scopului pedepsei și nu va asigura pe deplin măsurile de influențare educativă față de inculpat, deoarece ea a fost stabilită fără luarea în considerație a datelor ce caracterizează persoana inculpatului, și anume că Dmitri Curdoglo anterior în mod repetat a fost judecat pentru săvârșirea infracțiunilor cu intenție, dintre care în 2 cazuri - pentru infracțiuni care fac parte din categoria celor grave, la locul de trai este caracterizat negativ, nu este angajat în câmpul muncii, nu s-a corectat și nu a îndreptățit încrederea ce i s-a acordat anterior.

A subliniat apelantul, că prevenirea săvârșirii unor noi infracțiuni din partea lui Dmitri Curdoglo și atingerea scopurilor pedepsei penale, prevăzute de art. art. 2, 61 Cod penal, poate fi atinsă numai prin stabilirea în privința acestuia a unei pedepse sub formă de închisoare, cu executare.

4. Prin decizia Curții de Apel Comrat din 09 aprilie 2015, a fost admis apelul procurorului, casată sentința în latura stabilirii pedepsei definitive prin cumul de sentințe și în această parte a fost emisă o nouă hotărâre, prin care în conformitate cu prevederile art. 85 alin. (1), (3) Cod penal, la pedeapsa stabilită sub formă de închisoare a fost adăugată parțial pedeapsa stabilită prin sentința Judecătorei Comrat din 10 mai 2011, inculpatului fiindu-i aplicată definitiv pedeapsa sub formă de 5 (cinci) ani și 1 (una) lună închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

În rest, sentința a fost menținută.

4.1. La adoptarea soluției nominalizate, instanța de apel a reținut că prima instanță corect a calificat fapta inculpatului conform prevederilor art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, vinovăția căruia se confirmă prin materialele dosarului, depozițiile martorilor și probele administrate atât în cadrul urmăririi penale, cât și stabilite în ședința de judecată a primei instanțe.

Totodată, instanța de apel a menționat, că prima instanță ilegal a aplicat în privința inculpatului Dmitri Curdoglo, art. 90 Cod penal, deoarece suspendarea condiționată a executării pedepsei pentru săvârșirea infracțiunilor cu intenție este posibilă numai în cazul stabilirii pedepsei pe un termen de cel mult 5 ani închisoare.

Astfel, cu referire la prevederile art. 85 alin. (3) Cod penal, care statuează că, pedeapsa definitivă în cazul unui cumul de sentințe trebuie să fie mai mare decât pedeapsa stabilită pentru săvârșirea unei noi infracțiuni și decât partea neexecutată a

pedepsei pronunțate prin sentința anterioară a instanței de judecată, instanța de apel a remarcat, că prima instanță urma să ia în considerație aceste prevederi și să-i stabilească inculpatului o pedeapsă definitivă prin cumul de sentințe, mai mare de 5 (cinci) ani închisoare.

Ținând cont de prevederile art. art. 2, 61, 75 alin. (1) Cod penal, instanța de apel a ajuns la concluzia că pedeapsa stabilită de către prima instanță nu poate să asigure atingerea scopului pedepsei, restabilirea echității sociale și corectarea inculpatului, deoarece ea a fost stabilită fără a se ține cont de toate datele ce caracterizează persoana inculpatului, mai ales că inculpatul Dmitri Curdoglo, anterior de mai multe ori a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunilor cu intenție, fiindu-i aplicate diferite pedepse, care nu au dus la corectarea acestuia, săvârșind din nou o infracțiune intenționată, fiind prezentă în acțiunile acestuia și recidiva.

Așadar, instanța de apel a constatat că prima instanță a neglijat prevederile art. 34 alin. (1) Cod penal și cele ale pct. 15 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție, „Cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale”.

În consecință, instanța de apel a constatat că inculpatul Dmitri Curdoglo în baza sentinței Judecătorei Comrat din 10 mai 2011, a fost condamnat în baza art. art. 287 alin. (2) lit. a) și b), alin. (3) Cod penal și în baza art. 349 alin. (1) Cod penal, la 5 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 4 (patru) ani.

Instanța de apel a reținut că antecedentele penale în baza sentinței nominalizate nu au fost stinse, iar în perioada executării pedepsei, stabilite în baza sentinței Judecătorei Comrat din 10 mai 2011, inculpatul Dmitri Curdoglo în luna mai 2014, a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, care conform art. 16 Cod penal, face parte din categoria infracțiunilor mai puțin grave.

Reieșind din circumstanțele descrise, instanța de apel a remarcat că prima instanță, conform prevederilor art. 85 alin. (3) Cod penal, prin cumulul sentințelor, urma să-i stabilească inculpatului o pedeapsă care trebuia să fie mai mare decât pedeapsa stabilită pentru săvârșirea unei noi infracțiuni și decât partea neexecutată a pedepsei pronunțate prin sentința anterioară a instanței de judecată.

5. Inculpatul, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, a contestat decizia instanței de apel cu recurs ordinar, solicitând casarea acesteia cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care, pentru infracțiunea săvârșită să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă sub formă de amendă în mărime de 225 unități convenționale, echivalentul a 4500 lei.

În motivarea recursului a invocat că la adoptarea deciziei, instanța de apel nu a luat în considerație prevederile art. 75 alin. (1) Cod penal, pct. 35 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 5 din 19 iunie 2006, „Cu privire la sentința judecătorească”; gravitatea infracțiunii, care face parte din categoria celor mai puțin grave; motivele săvârșirii infracțiunii – inculpatul nu are un loc de muncă, precum nici soția, deoarece în sat nu au unde să lucreze; circumstanțele cauzei, și anume că față de inculpat nu au fost îndeplinite cerințele de ordin material din partea reprezentantului părții vătămate; examinarea cauzei a avut loc în ordinea prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală; circumstanțele atenuante - condițiile de trai ale familiei și faptul că are la întreținere 2 copii minori.

6. Procurorul a depus referință asupra recursului declarat, pronunțându-se pentru inadmisibilitatea acestuia, din motiv că pedeapsa stabilită de instanța de judecată este

una echitabilă faptei săvârșite fiind în corespundere cu împrejurările cauzei și normele legale.

7. Verificând argumentele recursului ordinar declarat în raport cu materialele cauzei penale, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Din conținutul recursului declarat de inculpatul Dmitri Curdoglo, se constată că, acesta critică decizia sub aspectul pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, însă nu face trimitere la vreun temei concret pentru declararea recursului din cele cinci prevăzute exhaustiv în punctul indicat, astfel, că Colegiul penal, analizând decizia atacată, conchide că toate temeiurile prevăzute de norma menționată supra, nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile declarate, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

În aceeași ordine de idei, Colegiul penal menționează că pentru a verifica temeinicia prevederilor invocate în recurs prin prisma art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, este necesar de a indica concret asupra căror motive nu s-a expus instanța de apel, or poziția instanței de recurs de a suplini din oficiu recursul inculpatului prin constatări subiective constituie o derogare de la regula unui proces contradictoriu în condițiile egalității armelor.

Distinct de aceste considerente, Colegiul penal atestă că recurentul este de acord cu starea de fapt reținută de către instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor imputate, însă critică decizia instanței de apel sub aspectul greșitei individualizări a pedepsei aplicate, temei de recurs prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel atunci când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Colegiul penal consideră neîntemeiate argumentele recurentului, care critică soluția instanței de apel de individualizare a pedepsei, inclusiv și pentru neluarea în considerație a faptului recunoașterii vinovăției de către inculpat.

Aceasta deoarece, din conținutul deciziei instanței de apel, rezultă cert motivele pentru care a fost casată sentința în partea stabilirii pedepsei definitive prin cumul de sentințe și în această parte fiind emisă o nouă hotărâre, prin care în conformitate cu prevederile art. 85 alin. (1), (3) Cod penal, la pedeapsa stabilită sub formă de închisoare a fost adăugată parțial pedeapsa stabilită în baza sentinței Judecătorei Comrat din

10 mai 2011, inculpatului fiindu-i aplicată definitiv pedeapsa sub formă de 5 (cinci) ani și 1 (una) lună închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

Așadar, potrivit actului de învinuire și rechizitoriului Dmitri Curdoglo, a fost învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, *furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile*, faptă care se pedepsește cu amendă în mărime de la 300 la 1000 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu închisoare de până la 4 ani (f. d. 51, 56).

Totodată, instanța de apel a reținut, că examinarea cauzei în prima instanță a avut loc în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, iar conform prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare, cu muncă neremunerată în folosul comunității și de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu amendă.

La caz însă, reieșind din faptul că inculpatul are antecedente penale nestinse, și anume prin sentința Judecătorei Comrat din 10 mai 2011, Dmitri Curdoglo a fost condamnat în baza art. art. 287 alin. (2) lit. a), b) și alin. (3), 349 alin. (1¹) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa definitivă de 5 (cinci) ani închisoare, cu aplicarea art. 90 Cod penal, executarea pedepsei fiind suspendată condiționat, pe un termen de probă de 4 (patru) ani (f. d. 119), instanța de apel corect a constatat ilegalitatea sentinței în partea stabilirii pedepsei. Or, aplicarea art. 90 Cod penal, poate fi acceptată numai în cazurile stabilirii pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție.

Respectiv, ținând cont de relevanțele art. 85 alin. (3) Cod penal, potrivit căruia pedeapsa definitivă în cazul unui cumul de sentințe trebuie să fie mai mare decât pedeapsa stabilită pentru săvârșirea unei noi infracțiuni și decât partea neexecutată a pedepsei pronunțate prin sentința anterioară a instanței de judecată, instanța de apel corect a concluzionat, că în privința inculpatului este necesară aplicarea pedepsei închisorii cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

La o asemenea concluzie, instanța de apel a ajuns dând o eficiență deplină prevederilor art. 2, 7, 61, 75 Cod penal.

Aici, instanța de recurs ține să menționeze, că în conformitate cu principiul individualizării pedepsei (art. 7 Cod penal) în coroborare cu criteriile generale de individualizare a pedepsei inserate la art. 75 alin. (1) Cod penal, instanța de judecată aplică pedeapsă luând în considerare caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, motivul și scopul celor comise, persoana celui vinovat, caracterul și mărimea daunei prejudiciabile, circumstanțele ce atenuează sau agravează răspunderea, ținându-se cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Colegiul penal remarcă că instanța de apel, a stabilit just că pedeapsa stabilită de către prima instanță nu poate să asigure atingerea scopului pedepsei, restabilirea echității sociale și corectarea inculpatului deoarece la stabilirea pedepsei nu a fost luată în considerație personalitatea inculpatului, faptul că anterior de nenumărate ori a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunilor cu intenție, în privința acestuia au fost aplicate diferite pedepse, atât cu suspendarea condiționată cât și cu executarea pedepsei

închisorii, fapt care însă nu a contribuit la reeducarea inculpatului, el nu s-a corectat, iar în perioada executării pedepsei stabilite în baza sentinței Judecătorei Comrat din 10 mai 2011, el a săvârșit din nou o infracțiune cu intenție.

Prin urmare, reieșind din circumstanțele indicate, instanța de recurs consideră că pedeapsa definitivă stabilită inculpatului prin cumul de sentințe, corespunde prevederilor art. art. 7, 61, 75 Cod penal și art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, fiind motivată, individualizată și aplicată în limitele prevăzute de lege, având scopul prevenirii de noi infracțiuni de către inculpat, iar hotărârea atacată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția.

În conexiunea celor relatate, instanța de recurs conchide că în speță se impune soluția inadmisibilității recursului ordinar declarat de inculpat, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În corespundere cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul *Curdoglo Dmitri Iuri*, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Comrat din 09 aprilie 2015, în propria cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 20 noiembrie 2015.

Președinte

Petru Ursache

Judecătoria

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev